

Folytatás az előző (színes) oldalról:

Sára testvér életútját példaképként állíthatjuk napjaink embere elé, hiszen hasonló kihívásokkal kellett szembenéznie, mint sokunknak.

Az idők, a korok különböznek, de a Szentlélek – a megszentelt, és az odaszentelt élet forrása – ugyanaz. Lelkiéletünk olyan, mint egy pohár, amely a végtelen kegyelmet szeretné befogadni, de korlátai miatt nem teheti, ezért növekedni vágyik. Ez általában fájdalmak és megpróbáltatások közepette történik. Isten, Sára testvér lelkét is a fájdalmakon keresztül mélyítette erre a befogadásra, amit ő fokozatosan megértett, tudatosan elfogadott és felvállalt. Isten hívására egyre szabadabban válaszolt.

Izaiási jelmondata közismert: *„Íme, itt vagyok, engem küldj!”* Elfogadni a küldetést és válaszolni rá nem könnyű. Ezt Sára testvér is gyakran tapasztalta. ...

Élete és vértanúsága különösen is jól mutatja: *idő és türelem kell a belső átalakuláshoz.* Sára testvér nem volt szuperhős: nyitott, barátságos ember volt. Jó barát. Úgy is emlegették, mint *két lábon járó alleluját.*

Adj a Isten, hogy Sára testvérhez hasonlóan merjük mi is választani a feltétel nélküli bizalom útját. Imádkozzunk és kérjük a Mindenhatót, hogy életutunkon a szűkebb pátria legújabb kori vértanújának méltó követői legyünk. (GB.)

Dénes Anna Szeréna szociális testvér

VISSZAPILLANTÁS...

Részletek Szeréna testvérnek 1973-ban, fogadalomtételének 25 éves jubileumára írt visszatekintéséből (melyet, mint megjegyezte, előjárói felszólítására írt).

„Uram, Te hívtál el magadnak fiatalságom hajnalán... És én elindultam hívó szavadra, boldogan, lelkesen. ... Elmaradt az egyszerű falusi ház, templomunk, a kert, a bükk, családom, ifjúságom, s lettem egészen a Tied.

Vittem a kicsi, piros mécesest évek változásán át s kerestem fényben, éjszakában a menyegzős ház ajtaját... A Társaságot adtad nekem

útmutató gyanánt...

Édesanyám meleg, derűs lelkén át ismertem meg Istent, a vallást. Egyházunk szent énekeit tőle vettem át. Nem sejtették még akkor ők sem, hogy kinek nevelgetik e törekeny leánykát... Édesapám erős hite, szigorúsága, egyházas gondolkodása nagy hatással volt reám. ...

A csíksomlyói kegyhelytől kétórányi járásra van Csíkmenaság, szülőfalum, és így gyakran mehetünk köszönteni a Szűzanyát.

Elsőáldozásom napján édesanyámat halálos betegen szállították kórházba. Amikor hazamentem a templomból nem várt senki, s én sírdogáltam...

Gyermeki bizalommal kapaszkodtam a jó Máriába. Nem csalódtam...

Így teltek gyermekéveim. A szenvedéssel már gyermekkorban megbarátkoztam. 1944 őszén a háború dúlt nem messze tőlünk a hegyekben. A napnak nagy részét óvóhelyen töltöttük. Egyszer csak úgy éreztem, hogy nekem *mennem kell egy más világba, ahol Valaki vár engem*. Nem tudtam szabadulni ettől a gondolattól. ... Lelkemnek egyetlen kincse volt ez a nagy titok..."

Bors Ferenc atyával osztotta meg nagy titkát. Az atya kérdésére, hogy van-e hivatása, azt válaszolta: „*Nem tudom, csak annyit tudok, hogy szeretnék egészen a jó Isten kedve szerint élni és mielőbb indulni, mert hiszem, hogy vár reám valahol messze a jó Isten*”. – Az atya egyengette útját a Szociális Testvérek Társaságába.

„... Kolozsvárra érkezvén, **1945 májusában elkezdődött a boldog noviciátusi élet...** – Hálások vagyunk kedves Augusztá testvérnek, aki minden nehézség ellenére, bízva az isteni Gondviselésben, vállalta a jelöltek további nevelését. Így **1948. május 16-án, Isten kegyelméből elérkezett életem legboldogabb napja, amikor hivatalosan is beiktattak ebbe a közösségbe, melyet egész lelkemből szeretek.**

... Aztán nemsokára megkezdődött **az igazi próbaidő: bizonyítani Krisztus mellett.** Akkor kezdtem mélyebben megérteni, mit is jelent a Krisztuskövetés. Istenem, mennyire irigyeltem azokat, akiket meghívott az Úr a kereszttúrra. Aztán vágyam teljesebbé és megkezdődött a második, a keményebb noviciátus... (till. a börtön). Itt aztán az Úristen maga oktatta lelkemet az igazi lényeglátásra. Sokszor elmondogattam sötét cellámban:

*Isten veletek, színek, fények,
én már csak lelkemmel nézek;
nem zavarnak árnyak, ködök,
minden leegyszerűsödött.*

Nagy hálával és szívesen gondolok erre az időre, mert a 25 évből 15 számkivetésben telt el. Hányszor tapasztaltam a jó Isten gondviselő szeretetét! A sok külső és belső szenvedés közepette szövögettem a terveket és hittem azt, hogy még megadja az Úristen azt a kegyelmet, hogy szolgálhassam az Egyházat.”

Dénes Anna Szeréna (1925-2013) szociális testvér egyike volt azoknak, akik titkos összekötőként működtek a titkos ordinárius és az állami nyomásnak ellenálló, Rómához hű lelkipásztorok között. Éveken keresztül naponként tette kockára szabadságát azért, hogy állandó **futárszolgálatával** segítsen megakadályozni a fenyegető egyházszakadást. Az erdélyi papság az ő révén értesült a titkos ordinárius rendelkezéseiről.

1954-ben Kolozsváron lakott - emlékezett meghurcolásáról -, illegális hitoktatást végzett. **December 2-án éjjel érte jöttek, a Securitate börtönébe vitték, ahol nyolc hónapig egyedül tartották egy fűtetlen cellában.** Arra akarták kényszeríteni, hogy másokra tegyen hamis vallomást. A vád tanújaként el akarták vinni egy bírósági tárgyalásra, de kijelentette: ha odaviszik, védeni fogja a

vádoltat. Éhségsztrájkot kezdett, kijelentette: akkor hagyja abba, ha nem kényserítik mások elleni hamis vallomástételre. Sokszor csukták jéghideg sötétzárkába. **1956. márc. 17-én a kolozsvári katonai törvényszék tíz évre ítélte, ebből hat évet börtönben, négyet pedig a baragani pusztaságban töltött, száműzetésben, egy vályogkunyhóban.** A többi apácával és pappal együtt megjárták a nagyobb börtönöket. Kenyeret ritkán láttak, vizet kimérve kaptak, naponta 4-5 decit, ezt kellett beosztani tisztálkodásra és ivásra. Ősszel elvették a meleg ruhát és májusban visszaadták. A legkisebb fegyelmi vétségért, hangos beszédért azonnal bilincs, gúzsbakötés járt.

Tízéves börtönélet után ott folytatta lélekmentő munkáját, ahol letartóztatásakor abbahagyta. A kolozsvári Szent Mihály-templom gondozójaként dolgozott, ugyan-akkor „titokban” **az egyetemisták lelki támasza, a szerzetesi hivatások ápolója volt...**

1994. márc. 28-án az Entz Géza címzetes államtitkár, a Határon Túli Magyarok Hivatalának akkori elnöke vezette küldöttség Erdélyben elsőként a katolikus egyház személyiségeit tüntették ki, mert a katolikus egyház meg tudta őrizni belső függetlenségét a kommunista időszakban...

Szeréna testvér a Magyar Köztársaság Érdemrendjének Arany Érdemkeresztjét vette át. – 2009-ben a Gyulafehérvári Róm. Kat. Érsekség Millenniumi kitüntetésében részesült. /RIP/

(Romániai Magyar Szó /Bukarest/, ápr. 2. Udvardi Frigyes, Vincze Gábor írásai alapján. Forrás: egy internetes blog)

Erőss Lajos atya, akit Szeréna testvér 1985-től, amikor a gyulafehérvári székesegyházban bemutatott szentmise közben rosszul lett, és fél oldalára lebénult, 2004-ben bekövetkezett haláláig hűségesen, nagy odaadással ápolt, 2000. augusztusában „belső indításból” írt róla egy jellemzést.

Csak néhány mozzanatot tudunk itt idézni ebből.

1948-ban, kolozsvári káplánként ismerte meg Szeréna testvért, majd 1960-ban együtt kerültek ugyanarra a kényszerlakhelyre. Szabadulásuk után 1965-ben Csíktaplocára hívták a plébániára. „Segítségével volt lehetséges, hogy egy 2000 lelket számláló egyházközség néhány év alatt buzgó, templomlátogató közösséggé változott.”

„Igen hosszúra nyúlt betegségem alatt Szeréna testvér nem hagyott el. Olyan magas szintű lelki tulajdonságait tapasztaltam meg, amelyek csak a szentek tulajdonságai: önzetlenség, áldozatkészség – valóban képes volt életét feláldozni Isten iránti szeretetből. Olyan lélek, aki **mindenkit Istenhez akart vezetni**. A teológusok gyakran jártak hozzám betegségem alatt – Szeréna testvér valóságos lelki anyjuk lett. Tisztánlátásával és bölcs tanácsaival egyengette útjukat a papság felé. Nehézségeiket, problémáikat neki mondták el. Olyan volt, mint egy lelkivezető.”

„Az imaéletben gyakorolta a belső imát, a szeretetnek az imáját, az örökkévalóság imáját... Ez az imamód formálta benne az apostoli lelkiületet. ... Sokat szenvedett lelkileg attól, ha látta az emberek hűtlenségét. A börtönben elviselt szenvedései után is, a nyílt egyházüldözésben is tele volt a lelke a Társaság iránti szeretettel. Szabadságának újbóli kockáztatása árán is gondolt az utánpótlásra ... Ebből

az áldozatvállalásból sarjadt az utánpótlás első csoportja. Mindez az Úr Jézus és az egyház iránti nagy szeretetből forrásozott. Ez a szeretet determinálta későbbi munkáját is, amikor a kolozsvári Szent Mihály templomot gondozta. ...

Az Úr Jézus kezébe vette lelkét, és a sok bántás között is belső világossággal tüntette ki. Testi-lelki szenvedésekben edzette meg. Gyenge fizikai alkata arra determinálta, hogy teljesen összeomljon, de Istentől kapott erős akarata átvezette a nehézségeken...”

Szeréna testvér, még (saját) szívinfarktusa, majd 2000 májusában bekövetkezett agyvérzése után is kitartott a beteg ápolása mellett.

Néhány bekezdés abból a hat évvel ezelőtt készült interjúból, amelyben Györgypál Enikő az egyetemistákkal, fiatalokkal való kapcsolatáról kérdezte Szeréna testvért.

„Hálás vagyok a jó Istennek, hogy szabad volt részt vennem az üldöztetésben, a tanúságtételben. Meggyőződésem, hogy fel kell vállalni a krisztusi sorsot, a szenvedő Krisztus sorsában is osztozni kell, ez minden keresztény ember számára feladat. Számomra ezek a kockázatok és élmények voltak, amiket vállalnom kellett ott és akkor. Nekem hűségesnek kellett lennem az egyházamhoz, és hiszem, hogy **a hitvallásnak, a helytállásnak megvan a gyümölcse. Hatása ma is érződik mind a papok, mind a fiatal világiak életében.**

A börtönélmények megerősítettek hivatásomban. A feladatomban, hogy minden körülmények közt hűséges maradjak Krisztushoz, és példát adjak a fiataloknak a kitartásra, ami tükrözi Isten irgalmas jóságát.”

„...a nő a gondoskodó szeretetet testesíti meg. Arra van teremtve, hogy szeressen, fel kell fedeznie, hogy a környezetében kinek mire van szüksége. ... segíteni, hogy a másik kiteljesedjen abban, aki ő maga. **Egy gyenge nő is, mint én, tud segíteni, tanúságot tenni, ha megéli a saját hivatását mint nő, mint keresztény ember.** A lényeg az, hogy diszkréten figyelni kell, majd szeretettel és ráérzéssel segíteni. Nem nagy dolgokat kell tenni, hanem csak azt, ami a mi feladatunk. Mindezt csak ott és addig, ameddig szükség van rá.”

Végül Szeréna testvér „Visszatekintésének” záró sorait idézzük:

„... visszatekintve a változatos múlt, hálás szívvel el-elmondogatom: *Uram, te tudod, hány vihart átélt a kicsi mécses, hogy várták, hogy a fény kialszik, de Te megőrizted szélről, fagytól, s kezedből mindig csordult az olaj. Most nézd, Uram, a sok szenvedéstől kristálydedény lett a szívem, s túlcordult lelkem olajától a mécses ég szelíden, csendesen. Már esteledik s lassan az élet továtúnik, és én annyi jó és rossz után virrasztok a nagy éjszakában, reménnyel telt szívvel, hogy eljössz gyermeked után. Félve kérdem: Menyegzős házad küszöbéhez, Uram, elért-e életem? Behívsz-e örök lakomádra, lelkem Jegyese, Istenem? Amen.”*

Új „ígéretes” kültagok (2.)

Lapunk előző számában elkezdjük közölni négy új kültag testvérünk bemutatkozását. A Társaság kültagjai minden évben a szeptemberi lelkinapon tesznek egy évre szóló ígéretet, elkötelezve magukat a Társaság lelkiisége mellett, s arra, hogy különböző életállapotukban, lehetőségeik szerint részt vesznek a Társaság küldetésében is.

A már régebb óta „ígéretes” kültagjaink közül néhányan azt osztották meg idei szeptemberi lelkinapunkon, hogy miért jó kültagnak lenni, a szociális testvérek közösségéhez tartozni, mit kapnak a kültagságon keresztül...

WAGNER Endréné, JULIKA bemutatkozása

1944-ben születtem Jászalsószentgyörgyön. Vallásos nevelésemet szüleimtől és nagyszüleimtől kaptam. Veszprémben végeztem egyetemi tanulmányaimat, mérnök vagyok.

1969-ben férjhez mentem. Férjem szintén vallást gyakorló, katolikus ember volt. Három fiunk született. Mindhárom a pannonhalmi gimnáziumban érettségizett. A benedeki szellemiséggel itt kerültünk közelebbi kapcsolatba.

Férjem 1994-ben meghalt. A három serdülő fi-am felnevelése így az én feladatomban lett.

Ma a fiaim mellett van három menyem és tíz unokám. Igyekszem besegíteni az unokáimmal kapcsolatos teendők ellátásába.

Férjem halála után engem választottak az egyháztanács képviselő testületébe, ahol megbíztak a karitászcsoport vezetésével. Ezt a munkát már közel 25 éve végzem. A karitászcsoport munkatársak lelki napjain volt alkalmam Ágnes testvér előadásait hallgatni, ami nagy hatással volt rám, és megerősített a szociális munka iránti elköteleződésemben.

Sikerült karitászcsoportot szervezni az egyházközségben, tagjai szívvel-lélekkel végzik a szegények, rászorulóknak megsegítését.

A Rákosvidék Karitászcsoport vezetője Józsa Kati, aki már hosszabb ideje csatlakozott a Szociális Testvérekhez kültagként. Vele igen jó az együttműködésünk. Kezdetben Szent Mónika körös imaalkalmakon, két év óta pedig Lothringer Éva előadásain havonta találkozunk. Éva igen érdekfeszítő előadásokat tart nekünk Szent Benedekről és a Reguláról.

Margit testvér bátorsága és Sára testvér határozott kiállása a rászoruló szegények mellett követendő példa számomra.

Katival évek óta eljárak a Társaság nyitott rendezvényeire, így sikerült kissé közelebről megismerni a testvérek életét. Számomra megtiszteltetés, ha egy ilyen lelkes, istenszerető közösségben egy láncszem lehetek.

SZILVÓ – egy néhány éve kültag testvérünk válasza arra, hogy miért jó kültagnak lenni:

Gyermekkori álmom teljesült, amikor rátaláltam a közösségre. Olyan közösségre, amely megmutat újabb értékeket... Sára testvér életútja felkeltette az érdeklődésemet a Társaság iránt. Éreztem, hogy itt sátrat verhetek, értékes és érthető válaszokat kapok a kérdéseimre, lelki otthonra találok.

A Társaság életéről, a Testvérekről, Sára és Margit testvérekről olyan példaértékű irodalmat találok, amely vezet és nagyon gyakran szíven talál.

Az imaéletem előbb lesz itt, fejlődik, és az imában hordozást is nagyon mélyen érzem, amiért nagyon hálás vagyok!

Nap mint nap tapasztalom, hogy a Társaság lekiségének négy alappillére (bencés, szentlelkes, modern és szociális) mennyire fontos a világnak, és jó ezt sugározni, jó igyekezni ennek képviselésére.

Példaértékű életeket, cselekedeteket, családokat és lelkes hivatásokat látok itt és őrzök a szívem mélyén. A Testvérek nagylelkűen és tárt karokkal fogadnak bennünket, kültagokat, ünnepekkor, éves lelkigyakorlatokon vagy havi lelkinapokon. Közösen átélni a Szent Három Nap gyászát, várakozását és ünnepét számomra minden év csúcspontja.

Jó kültagnak lenni, mert hozzám hasonló értékrendű emberekkel kommunikálhatok, mert köztetek biztonságban érzem a lelkem.

Lelki honvágyam van, hiányzik a közösség, amikor nem találkozunk.

TAMÁS GYULÁNÉ, ANIKÓ bemutatkozása

(Az ő részletes bemutatkozását rövidítve közöljük.)

Szüleim és nagyszüleim is Kassán éltek római katolikus vallásos családban. Szüleim születésem után hamarosan elvittek Kassán a Szent Erzsébet Dómba, és 1943. május 10-e óta Anna Erzsébet védőszentekkel római katolikus keresztény vagyok.

Martfűre költöztünk, később Pécsre. Egészen kis gyermekek voltunk testvéremmel, amikor szüleink elváltak. Édesanyám nevelt bennünket nehéz körülmények között. Az általános iskola elvégzése után Pécssett a Közgazdasági Technikum Ipari Tagozatán érettségiztem.

Édesanyám imádkozni tanított bennünket, minden nap láttuk őt is imádkozni, és Istenben teljes bizalomban éltünk minden nehézség ellenére. Lépcsőházunkban több szegény család élt. Édesanyám megosztotta velük a szükségben is a keveset. A rőzsét áruló cigányasszonyt nem szidta a háta mögött sem, ha takarítani kellett utána, amikor elment.

A templomi hittanra jártunk, 1957 júniusában lettem elsőáldozó. 15 éves koromban részesültem a bérálás szentségében, a Margit nevet kaptam.

Az érettségi után nem volt lehetősége egyetemen továbbtanulni, több munkahelye volt, különböző munkakörökben dolgozott tisztviselőként, mindegyik egy-egy újabb kihívás, tapasztalat volt számára. Közben sokat tanult, végül mérlegképes könyvelő és okleveles árszakértő felsőfokú képesítést szerzett.

1969. májusában férjhez ment, a gyermekkori ismeretségből szentségi házasság lett.

Férje 1977. február 2-án tragikus körülmények között elhunyt. Két nagyon nehéz év következett az életében, de mindig tapasztalta Isten jóságát és szeretetét, így nem volt sem anyagi, sem más nehézsége. Egyedül nevelte Anikó lányát. Hittanra járt vele, később közösségbe Komlón, majd Pécsen.

Hitoktatói végzettséget szerzett, és 1989 óta hitoktat. Bors László plébános kérésére cigánygyermek hitoktatását vállalta a várostól 7 km-re eső Béta akna nevű telepen. Hamarosan elkezdődött itt (látva a családok helyzetét) a rászorulóknak segítése. 1989-ben karitászcsoportot alakítottak plébániájukon, amely 25 éve működik. Minden szükségére folyamatosan érkeznek adományok, az egész város ínségét szolgálja a karitászcsoport. 2000-től hátrányos helyzetű cigánygyermek részére óvodát tartanak fenn 40 gyermekkel. Ehhez szükséges volt egy alapítvány (Szent Kinga Caritas Alapítvány, 7300 Komló, Templom tér 4.), melynek Anikó a kuratóriumi elnöke.

1993. decemberében korengedményes nyugdíjazását kérte. Azóta önkéntesként végzi a plébániai feladatokat, sekrestyési szolgálatot, karitászcsoport munkát, hitoktatást... Lánya az óvoda alapításakor másik óvodai munkahelyéről átment a karitászcsoport óvodába, annak vezetője lett. Szentségi házasságban él, öt éves gyermeke van.

„Emberi és keresztény történetemhez évente lelkigyakorlatok, hitoktatói továbbképzések, zarándokutak, heti közösségi imaórák, cigánypasztoráció tartoznak még. – A Szociális Testvérek Társaságához szeretnék kapcsolódni. A Társaság szívem, lelkem szerinti szerzetesközösség. Most hogy hónapról hónapra többet tudok a Társaságról, ismerkedem vele, egyre biztosabban érzem ezt.

Gyermekkoromtól emlékszem szociális érzékenységre. Megtörtént esetekre, bátorságra, amikor teljes bizalommal tudtam másért tenni a jót. Ma már tudom, minden kegyelem, Isten végtelen szeretete. ...

Kültag szeretnék lenni... Olyan közösség áll mögöttem és segít engem, amellyel a Szentlélekben élek már most, és erre gondolni is semmihez sem hasonlítható öröm. A Társaság karizmája áldott, szent karizma nekem... Az alapító drága Margit testvér szakmailag képzett testvéreket akart az egyháznak, a társadalomnak. Itt képzést is kapok. Eddig is nagyon sokat jelentett a Társasággal való ismerkedés, amire nagy szükségem van, hogy benedeki rendben és örömben tudjak élni. ... A Társaságot nap mint nap tudom szolgálni ott, ahol vagyok..."

SZOLNOKI VICA tanúságtétele

Miért is jó kultagnak lenni? Miért is jó kereszténynek lenni? Miért is jó Istenben hinni?

Miért jó egy téli éjszakán tűz mellé kuporodni? Mert meleg, mert fényes, világít, mert ehetővé teszi táplálékunkat, mert elűzi a vadakat.

Ebben a világban, ahol sötét és hideg tud lenni, és tele van vadakkal, félelmetes árnyakkal, lehet-e nagyobb biztonságban az ember, mint amikor meleg, fényes és vadakat űző dolog mellé közeledik, és ott is marad. Bizonyára legjobb lenne maga a nap köré gyűlni, de annak melegét, fényét és sugárzását már nem bíránk földolgozni, nem tudnánk elviselni. A tűz a mi világunkban a nap kicsiny mása, a sok kis tábortűz a nap tükröződése a világban... Könnyű fényes nappal tájékozódni a rengetegben, könnyű nem fájni... De minden nap után jön éjszaka, minden nyár után a tél. Olyankor jó, ha van a tűz, van fény, meleg és védelem.

A Szociális Testvérek Társasága számomra olyan, mint egy gondosan és szeretettel megrakott tábortűz, melyet egy Mester készített számunkra, ő tart életben, általa táplálódik és védelmez, amelyből a saját kis fáklyánkkal lehet vinni a saját környezetünkbe a fényes csodát, mely annyi jóval áldja meg az otthonunkat, környezetünket, cselekedeteinket. Ha megfogyatkozik a fáklyánk fénye, újra számíthatunk rá, hogy kapunk a tűzből... Ezt kapjuk mi, kultagok a Testvérektől, akik felelősnek érzik magukat a tűz életben tartásáért a Mester utasításai szerint. Nekünk, kultagoknak feladatunk, hogy kis fáklyáinkkal ne csak megtartsuk, de tovább is adjuk a tűz áldásait azoknak, akik körülöttünk vannak, hogy ők is világítsanak, melegedjenek és védelemben részesüljenek, táplálékhoz jussanak, és túléljék azt az időszakot, mely veszélyes, félelmetes és hideg.

Szívből kívánom, hogy a szeretet és jószág melegsége járja át mindannyiunk lelkét, amikor a tűz közelében lehetünk tanításaik, életpéldájuk, lelkesedésük, szociális érzékenységük áldásaiban részesülve, és vihetünk a fényükből oda, ahova minket a jó Isten rendelt. Kívánom, hogy megértsük, hogy a Társaság az, melynek tagjai éltetik a tüzet, mert őket különös módon felkérte erre a Mesterük, és azért teszik, hogy szebb és jobb legyen általa a világ. Mi ebben segítők és munkatársaik lehetünk, és ők számítanak ránk ebben a munkában. Isten áldása legyen minden világot melengető tábortűzön, ahová oly jó közeledni!

„Egy a szükséges”

Amint azt lapunk 19. (színes) oldalán hírül adtuk, október 23-25-e között rendezték meg Máriabesnyőn az első Imádság Háza Konferenciát, mintegy 170 lelkes imádkozó részvételével. A találkozó mottója: „Egy a szükséges” – utalás az evangéliumi részre, melyben Jézus kiemeli az imádság fontosságát.

Ez nyilvánvalóan nem leértékelése a szeretetszolgálatnak, melynek fontosságáról szintén több helyen szól az Úr. Nem lehet szembeállítani egymással a keresztény életnek ezt a két aspektusát, a kontemplációt és az akciót, hiszen a kettő egymással karöltve jár – az imádság maga is a szeretetcselekedet. De úgy tűnik, napjainkban, amikor az ember elszakadt Istentől, kizárja életéből Istent, különös jelentősége van Isten imádásának, dicséretének, az Istennel való kapcsolat helyreállításának...

A világszerte terjedő keresztény, ökumenikus imamozgalomban sokan elköteleződnek a folyamatos istendicséretre, így válaszolva a mai idők legnagyobb ínségére.

Magyarországon eddig katolikus alapon Kecskeméten született meg egy imádság háza 2012-ben, 2013-ban pedig elindult a budapesti Örtűzek Imádság Háza is.

A besnyői konferencia vendég előadója az augsburgi imádság háza egyik alapítója, Elke Mölle volt, akinek próféciját a 19. oldalon közöltük. Amikor megtudta, hogy Magyarországra fog jönni, elkezdett imádkozni értünk. Megkérdezte az Urat, hogyan lát Ő minket, magyarokat, és válaszként ezt a próféciát kapta.

A konferencián Molnár Imre történész izgalmas előadást tartott a magyar nemzet keresztény küldetéséről. A szentmiséket Székely János püspök atya, Roska Péter atya és Mohos Gábor atya mutatták be. A rendezvényen hat dicsőítő csapat szolgálatával, Csiszér László vezetésével folyt az állandó dicséret.

Számos közösségből és egyházközségből érkeztek a résztvevők, papok, szerzetesek, szerzetesnők – közöttük szociális testvérek is – szép számmal voltak jelen.

„A konferencia kegyelmi légköre nagyon erőteljes volt. Isten dicsőítése történt reggeltől késő estig. Zsolozsmával kezdtük a napot, és azután különböző dicsőítő közösségek vezették az imát. A szünetekben is folytatódott

Isten dicsérete. A vesperás és a nagy közbenjáró imaest után pedig bensőséges szentségimádás következett” – írta *Berkecz Franciska* testvér beszámolójában, aki több szociális testvérrel együtt sokat fáradozott a konferencia megszervezése, előkészítése érdekében. – Megrendítő, gyógyító, „helyreállító” volt az ima Magyarországért nemzeti ünnepünkön, október 23-án este, és azután október 25-én. Margit testvér gondolatait mélyebben megérthettük arról, hogy nekünk, magyaroknak fontos, Isten által kapott feladatunk van Európa „újrakeresztelésében”. A magyar nemzet küldetéséről nagyszerű előadást tartott Molnár Imre történész – írja Franciska testvér.

← Molnár Imre történész és Berkecz Franciska testvér

A konferencia résztvevői hatalmas kegyelemáradásként élték meg az eseményt, valami ahhoz hasonlót, amit az apostolok és az ősegház keresztényei élhettek meg, amikor imájukra megrendült a föld, és mindnyájan elteltek Szentlélekkel, dicsőítették Istent, zsoltárokat és himnuszokat énekeltek és prófétáltak,

gyógyulások, jelek és csodák történtek – lehullottak bilincseik, és megnyíltak a börtön kapui. Istennek szinte kézzelfogható, gyógyító Jelenlétét tapasztalták meg, az öröm, a dicsőítés lelke átította őket, óriási lelkesedéssel, az imádságtól, a Szentlélek tüzetől lánggra gyúlt szívvel tértek haza.

Átolvastva a résztvevők leírt tanúságtételeit (és hallva szóbeli beszámolóikat), nem túlzás ilyen felsőfokon írni a konferencia légköréről. – Sajnos, csak egy-egy részletet tudunk közölni a lelkes beszámolókból.

Nagy csodák történtek! Augsburgban tapasztaltam meg ekkora erővel, ugyanakkor finomsággal Isten jelenlétét, szeretetét. Gyógyított, világosságot, adott, szabadított személyesen engem és minket mint népet is helyreállított. Elke, a konferencia Augsburgból jött előadója azt mondta, **nagy áttörés történt.** Az Úr nagyon tett közöttünk, helyreállította identitásunkat – és ettől kezdve nem feltűnően, de fokozatosan át fogja itatni az egész magyar társadalmat.

Elke prófécijához még hozzájárult *Molnár Imre előadása*, aki a magyar történelmet lelki szempontból vázolta fel. Nem hallott semmit Elke korábbi előadásából, de gyakorlatilag a magyarság küldetéséről ugyanazt mondta el, csak a történelem tényeivel alátámasztva, amit Elke imában kapott. Az egész történelemnek egy új olvasatot, távlatot adott, ami gyógyulást, identitást ad nekünk, magyaroknak.

Minden nap volt imaest, ahol **hatalmas erővel áradt Isten személyes szeretete, gyógyítása...** éjfél utáni spontán csapatok szerveződtek, és mindig volt, aki dicsőített, imádkozott a kápolnában.

Gyakorlatilag **létrejött az Imádság Háza**. A tény, hogy hivatalosan fél 8-tól este 11-ig folyamatosan ment a dicsőítés, még az 5-10 perces szünetek sem maradtak ki, egészen különlegesen erős légkört, jelenléte teremtett. De ez csak a tervezet volt, spontán szerveződéssel reggel fél 6-tól általában éjfélig folyamatos volt az ima. Hihetetlen **erőt, közelséget, kegyelmet** közvetített ez, az Isten érezhető jelenlétét! *(Tóth Anna testvér)*

Nem hallgathatok arról, amit láttam, hallottam, tapasztaltam! ...

Csak röviden egy-két személyes tapasztalatom:

Konferenciának hívtuk, amin részt vettünk, és valóban voltak konferenciára utaló jelei, de számomra inkább olyan volt, mint **folyamatos dicsőítés az Imádság Házában**.

Mindennek a kiindulópontja Isten szenvedélyes szeretete volt, amire teljes szívemből, lelkemből, erőmből és akarattal akarok válaszolni. Dicsőíttem Őt, a Szeretet-Istent – a szeretetből fakad fel a dicsőítés... Mindezt itt Magyarországon, **magyarként és szociális testvéreként** vágyom tenni...

Még ma is keresem a szavakat arra, ami velünk ezekben a napokban történt. Például nem egyszer volt az élményem, amikor becsukott szemmel, égre emelt kezekkel imádkoztam, hogy **nyitva van a mennyország**, nem kell más, csak hogy kinyújtsam a kezemet, és máris elérhetem. Jelen volt a Szentlélek, felemelt, szinte röpített, vonzott magához! Nagy kegyelemáradás volt! A zsolozsma is új értelemet nyert, megelevenedtek a szavai, **minden Isten dicséretéről szólt!**

Ima közben azt éreztem, hogy ez nem maradhat abba, **a dicsőítésnek folytatódnia kell!** Kérjük együtt az Urat, hogy mutasson utat, merre akar továbbvezetni minket, hogy megvalósulhasson az Imádság Házában a folyamatosan zajló imádás!

... Az egész konferencia mögött ott állt a Szűzanya, a Magyarok Nagyasszonya, akihez minden nap átszaladtam a kegytemplomba, és kértem közbenjárását magunkért, hazánkért, mindenkiért. (Víg Rita SSS)

Valószínűleg én voltam a konferencia legfiatalabb tagja, de épp ezért örülök, hogy részt vehettem, hiszen a mi kezünkben van a jövő, Isten országának építése. **Óriási tűz van a szívemben**, elmondhatatlan. Meg sem tudok állni, csak **énekelek és imádkozom egész nap!** Nagyon jók voltak a dicsőítések, éreztem a hatalmas erőt, Isten jelenlétét. Sokan megerősítették, most én is megteszem, hogy amikor Magyarorszáért volt a közbenjárás, egyszerűen azt éreztem, hogy most tényleg elindult valami, hogy mostantól kezdve még nagyobb és még csodálatosabb dolgok fognak történni. **Mintha leszállt volna egész Magyarországra a Szentlélek.**

Felejthetetlen számomra ez a három nap, és nagyon sokat imádkozom azért, hogy ez a tűz megmaradjon bennem, és másokban is. Köszönöm mindenkinek, a szervezőknek, a szolgálóknak, Elkének, de legfőképpen az Úrnak!!!

A konferencia alatt hajnaltól késő estig dicsőítés ment. Ez sokunk szívében itthon is folytatódik, nekem vannak olyan estéim, amikor nem akarom leállítani magam, nem is tudom, hiszen a lelkem tovább éneklő az énekeket, mondja az imákat. Eszembe jutnak a **szentírási idézetek**. A munkahelyemen a kollegáim csak kacagnak rajtam, hogy na, megint egy szentírási verssel válaszolok valamire. Ez számomra is igazán meglepő, mert szégyenszemre nem olvasom mindennap a Szentírást, csak akkor, ha szentmisén vagyok vagy éppen készülnöm kell a hittanóráimra, mielőtt tanítok.

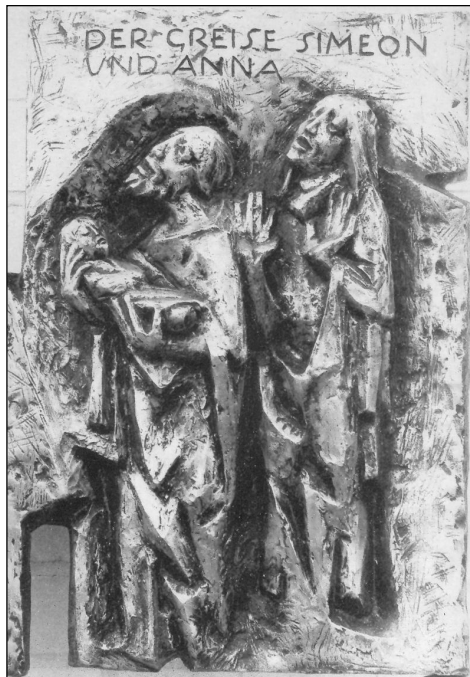
Ez a túlaradó erő és öröm a Szentlélekben végigkíséri minden léptemet. Idegenekkel kezdek el beszélgetni a villamoson Isten nagy tetteiről, s magam is csodálkozom, hogy tíz perc együtt utazás után konkrétan minievangelizációt tartok... Ez Isten nagy kegyelme, hiszen én a bűnös mivoltommal teljesen tisztában vagyok. Ma este is mélyen megérintett, hogy még így is ennyire szeret engem az Isten, gyógyít és megszabadít mindentől, ami gátolja bennem a Fényt.

Az öröm után a másik nagy kegyelem, amit a konferencián kaptam: **a béke. Az a biztos tudat él bennem nagyon élő, friss módon, hogy mi valóban csak vándorok vagyunk itt a földön, minden elmúlik, egyedül Isten marad meg. Olyan béke van bennem minden történés és napi esemény közben, amit csak azzal tudok megmagyarázni, hogy a konferencián a Jótanács és Békesség Lelke szállt le ránk.**

Az Emmausz Közösség egyik tagja arról tett tanúságot, hogy **az Úr meggyógyította a szilánkosra tört térdkalácsát**, amivel nem tudott letérdelni már legalább egy éve. A konferencia első imaestjén egyszer csak érezte, hogy átjárja a forróság a térdét, és amikor másnap ki merte próbálni, hogy le tud-e térdelni, hát le tudott!

Többféle betegsége van még, amiből nem gyógyult meg, de *úgy érzi, az Úr azt mondta neki: azért pont a térdét gyógyította meg, hogy még sokat tudjon Előtte térdelni és imádkozni.*

Csak úgy sugárzott az öröm az arcáról, amikor odatérdelt kedden az Oltáriszentség elé azok között, akik úgy érzik, az Úr őrállóknak hívja őket!

(A konferencia fotóit Víg Rita testvér készítette.)

A Pápa beszéde a Karizmatikus Közösségek Testvériségéhez

A Karizmatikus Közösségek Szövetségének Testvérisége 16. nemzetközi konferenciáját tartotta 2014. október 30-a és november 2-a között Rómában. **A konferencia témája: „A karizmatikus dicsőítés és imádás egy új evangelizációért”.**

A találkozóra meghívták Ferenc pápát is, aki beszédében néhány fontos szempontra hívta fel a jelenlevők figyelmét. Vázlatosan ismertetjük ezeket, melyek nem csupán a karizmatikusokat érintik.

Egység a sokféleségben. Az egyformaság nem katolikus, nem keresztény. Ugyanaz a sokféleségnek az oka, mint az egységnek, mégpedig a Szentlélek! Az egység nem arra kötelez, hogy minden közösen tegyünk, egyformán gondolkodjunk, vagy elveszítsük a saját identitásunkat. **Az 'egység a sokféleségben' azt jelenti, hogy elismerjük és örömmel elfogadjuk, hogy a Szentlélek különböző ajándékokat ad minden egyesünknek, az egész Egyház szolgálatára.**

Az egység képessé tesz arra, hogy meghalljuk, mit mond a másik, hogy elfogadjuk a különbözőséget, hogy legyen szabadságunk valamit másként gondolni és azt szabadon kifejezni! – tisztelettel a másik iránt, aki a testvérem. Ne féljete a különbözőségektől!

Az Egyháznak szüksége van a Szentlélekre, semmik vagyunk nélküle. **Mindegyik keresztény számára életfontosságú, hogy megnyissa a szívét a Szentlélek megszentelő tevékenysége előtt.**

A Szentlélek kinyilatkoztatja nekünk Jézus Krisztust, személyes kapcsolatot tesz lehetővé Vele, és ez változtatja

meg az életünket. Átéltétek már ezt? Akkor osszátok meg! S ahhoz, hogy megosszátok, arra van szükségetek, hogy éljétek meg, hogy így tanúkká legyetek!

A dicsőítés az élet inspirálója, mert bensőséges kapcsolatot jelent Istennel, melyet napról napra növel a dicsőítés.

A lelkiéletet az ima táplálja, és a misszióban nyilvánul meg: a belégzés az ima, a kilégzés a misszió.

A Karizmatikus Megújulás emlékeztette az Egyházat a dicsőítő ima fontosságára, szükségességére.

De ez nem a karizmatikusok, hanem az egész Egyház imája! Ez annak elismerése, hogy Isten az Úr felettünk és az egész teremtés felett.

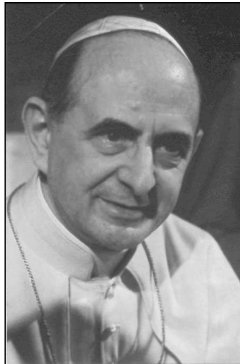
A dicsőítés mindannyiunk számára keresztény ima. Minden szentmisében ismételve énekeljük: Szent, Szent, Szent...” Ez dicsőítő ima, dicsőítjük Istent a nagyságáért...

A dicsőítő ima az üldözött és meggyilkolt keresztényekért és ennek a megzavarodott világnak a békéjéért való közbenjárás ma közös kiáltás az Atyához.

Karizmatikus Megújulás, ne feledd el a kezdetedet, mely mivoltánál fogva ökumenikus. Erről Boldog VI. Pál pápa beszélt nagyszerűen és korszerűen az evangelizálással kapcsolatban: *„Az evangelizáció hatása nem lesz nagy, ha az evangélium hirdetői egymás közt nincsenek egységben, ha ellentétek vannak közöttük. ... az evangelizáció sorsa nagymértékben függ az egyház egységének tanúságtételétől.”* (Evangelii Nuntiandi, 77.)

/ZENIT. Fordította: Sz. Á./

Boldog VI. Pál pápa

Ferenc pápa 2014. október 19-én, vasárnap szentmise keretében boldoggá avatta VI. Pál pápát. Homíliájában így méltatta elődjét:

„... E nagy pápa, e bátor keresztény és fáradhatatlan apostolról Isten előtt csak egy egyszerű, őszinte, fontos szót mondhatunk: köszönet! Köszönjük kedves és szeretett VI. Pál pápa. Köszönet a te alázatos és prófétai tanúságtételeért Krisztus és Egyháza szeretete mellett!” Ferenc pápa ezután hivatkozott Montini pápa, a zsinat nagy irányítója személyes naplójegyzetére, aki II. Vatikáni zsinat befejezése után ezeket írta:

„Talán az Úr nem azért hívott engem és azért tart meg e szolgálatban, mivel alkalmas lennék rá, vagy azért, hogy kormányozzam és kivezesse az Egyházat a jelen nehézségekből, hanem azért, hogy szenvedjek valamit az Egyházért, és világos legyen, hogy Ő és nem más vezeti és menti meg az Egyházat.”

„Ebben az alázatosságban ragyog fel boldog VI. Pál nagysága, aki, miközben kibontakozott a szekularizált és ellenséges társadalom, türelmes nagylelkűséggel - és néha magára hagyatva - tudta kormányozni Péter bárkáját, sohasem veszítve el az örömet és az Úrba vetett bizalmát.” ... (szf)

(a Vatikáni Rádió honlapjáról)

Boldog VI. Pál pápa liturgikus ünnepe: szeptember 26-a (születésnapja).

A Lélek Szava

Katolikus lelkeségi lap

Megjelenik évente öt alkalommal: Húsvét és Pünkösd előtt, augusztusban, októberben és adventben.

Kiadja: a Szociális Testvérek Társaságának magyar kerülete

Felelős szerkesztő: Exner Gabriella SSS

A Szerkesztőség címe:

1048 Budapest, Tóth Aladár u. 2..

mobil: +36-30/612-2827

e-mail: exner@hcbc.hu

Borító kivitelezése: Baumann Miklós

Kapható: templomokban, katolikus könyvesboltokban, egyéni terjesztés útján.

Előfizetési díj 2014-re 2000 Ft.

Előfizethető a terjesztés címén:

Szociális Testvérek Társasága,

Zsók Mária, 1114 Budapest, Bartók

B. út 61. III. em. 6. ☎ 466-6671

(Ügyelet: hétköznap de. 9-12 ó.)

SZÁMLASZÁM: 11100104-19639219-

36000001 Szociális Testvérek

Társasága, A Lélek Szava

A terjesztés e-mail címe:

zsokmarika@gmail.com

Adományokat köszönettel elfogadunk! A lapban közölt íráskért, illusztrációkért tiszteletdíjat nem fizetünk! Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

ISSN 0865-865X

Nyt. sz.: B/EL/43/1990.

PRESS TIME Kft.

